

Презъ бунта

ДРАМАТИЧЕСКА ПОЕМА

Лица:

Дядо Видулъ, 60 годишенъ старецъ.
Босилка, негова дъщеря 18-годишна.
Недялко, Босилкинъ годеникъ 25 годишенъ.

(Балканисто мѣсто. Пролѣтъ. Слънцето на захождане. При вдигане завесата сцената остава малко време празна, само отъ време на време издалечъ се чуватъ тжж-ни звукове отъ цафара и едвамъ чувани подрънквания отъ звънци, които постепенно заглъхватъ.)

ЯВЛЕНИЕ I.

(Дѣдо Видулъ и Недѣлко слизатъ покрай една скала, облечени съ въстанически дрехи.)

Недѣлко.

Кажи ми, старче, где ме водишь ти?
Да бе сега среднощна мрачна доба
И слънцето, що вече къмъ залѣзъ слиза,
Не грейше въ тази хубава долина,
Аз казалъ бихъ, че въ пѣкъла ме водишь!

(Дѣдо Видулъ прави знакъ да седнатъ. Той сѣда на единъ камъкъ. Недѣлко не прекъсва, а продължава.)
Да бѣше мирна наш'та татковина,
Азъ мислилъ бихъ, че заговоръ ни готвишь
Ил' нѣкое зловещо страшно дѣло! (печално)
А наший заговоръ — е вече свършень! . . .

(При последнитѣ думи сѣда на единъ камъкъ и опира глава на ржката си, загледанъ въ далечината. Унесено.)

О, татковино свѣта и злочеста,